

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. С.З., 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Румяна Ат. Танева Въззивно търговско дело № 20255501000442 по описа за 2025 година

Обжалвано е решение № 801/12.08.2025 г., постановено по гр. д. № 5529/2024 г. по описа на Районен съд - С.З., **в частта с която** е отхвърлен предявеният от „Д.С.Г.“ ЕООД против М. Л. К. иск за дължимост на сумата от 679 лева неустойка по Договор за предоставяне на обучение и участие във филмова продукция от 11.12.2021г., както и за сумата над уважената част от 82,54 лева до общо търсените 275,16 лева обезщетение за забавено изпълнение за периода от 22.05.2022 г. до 10.09.2024г., за което задължение е издадена Заповед № 1475/ 16.09.2024г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 2888/2024г. на Районен съд – Добрич, като неоснователен.

Въззивникът „Д.С.Г.“ ЕООД излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, изложени са съображения и оплаквания в жалбата, направено е искане да се отмени обжалваното решение изцяло и се постанови друго, с което да се отхвърлят исковете. Претендират се сторените разноси по делото.

В законния срок не е постъпил писмен отговор от страна на въззиваемия М. Л. К.. С молба от 08.01.2026 г. е взето становище, че жалбата е неоснователна, а решението е законосъобразно и правилно, изложени са

подробни аргументи в тази връзка, направено е искане да е отхвърли жалбата и да се потвърди първоинстанционното решение.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд са предявени искиове с правно основание по чл. 422 от ГПК, във връзка с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД.

Ищецът „Д.С.Г.“ ЕООД моли съдът да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на М. Л. К., че същата дължи на „Д.С.Г.“ ЕООД - гр. С.З. сума в общ размер на 1 245, 16 лв., от които: главница: в размер на 291 лв., представляваща незаплатени суми по договор за предоставяне на обучение и участие във филмова продукция от 11.12.2021г и 679 лв., представляваща незаплатени суми - неустойка по същия договор; законна (мораторна) лихва в размер на 275, 16 лв. върху сумата от 970 лв. за периода от 22.05.2022г. до 10.09.2024г. и законна лихва за забава върху главницата за периода от 11.09.2024г. до окончателното ѝ изплащане, за изпълнението на което парично задължение в полза на „Д.С.Г.“ ЕООД - гр. С.З. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 1475/16.09.2024 г. по чл. 410 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 20243230102888/2024 г. по описа на Районен съд - Добрич.

Ответникът М. Л. К. в срока по чл.131, ал.1 ГПК, не представя писмен отговор, като е постъпило становище от същата на 15.05.2025г. Признава, че дължи сумата от 291 лева, представляваща незаплатени суми по договор за предоставяне на обучение и участие във филмова продукция от 11.12.2021 г., дължими до неговото прекратяване – 16.05.2022г. Възразява и заявява, че не дължи неустойката в размер на 679 лева, тъй като същата противоречи на добрите нрави.

По делото не е спорно, че между страните по делото на 11.12.2021 г. е сключен договор за предоставяне на обучение и участие във филмова продукция между „Д.С.Г.“ ЕООД, като „Агенция“ от една страна и М. Л. К. от друга, за обучение на Н.Ц.М.. Съгласно чл.5.4 от договора, законният представител на П., следва да заплати на Агенцията такса от 1164 лв. за участието в проведения курс на обучение на дванадесет равни вноски в размер на 97 лв. Съгласно чл. 7, т. 3 от договора, същият може да бъде прекратен

едностранно от АГЕНЦИЯТА при системно нарушаване на правилата от П., респ. законният му представител, като уведомлението за това се изпращал по имейл на П. или до неговия законен представител. В този случай, съгласно чл. 8.1 от договора при едностранно прекратяване на настоящия договор от страна на АГЕНЦИЯТА, ПЕРСОНАЖЪТ действащ чрез законния си представител, когато поради виновно свое поведение възпрепятства провеждането на обучението (едностранно прекрати участието си в курса без да уведоми за това АГЕНЦИЯТА, отсъства на повече от 20% от занятията или не заплати в СРОК дължимите вноски) и това е довело до разваляне на Договора от страна на АГЕНЦИЯТА, законният представител дължи на АГЕНЦИЯТА неустойка в размер на незаплатените вноски от стойността обучението по чл. 5, ал. 1, т. 4 от Договора, което е било в общ размер на 1164лв (хиляда сто шестдесет и четири лева). Дължимата сума неустойка се заплащала от законния представител на П. в петдневен срок от датата на развалянето на Договора на горепосоченото основание.

Не е спорно, че ответницата е заплатила първата и втората вноски от по 97лева – първата в брой, а втората по банков път, като не е заплатила уговорените трета, четвърта и пета вноски/ до прекратяването на Договора от ищеца, за което на ответницата е изпратена покана за доброволно изпълнение/.

Видно от приложеното ч. гр. д. 2888/2024г. по описа на Районен съд – Добрич, в полза на „Д.С.Г.“ ЕООД е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 1475/16.09.2024г., съгласно която М. Л. К. следва да заплати главница: в размер на 291 лв., представляваща незаплатени суми по договор за предоставяне на обучение и участие във филмова продукция от 11.12.2021г и 679 лв., представляваща незаплатени суми - неустойка по същия договор; законна (мораторна) лихва в размер на 275, 16 лв. върху сумата от 970 лв. за периода от 22.05.2022г. до 10.09.2024г. и законна лихва за забава върху главницата за периода от 11.09.2024г. до окончателното ѝ изплащане. В срока по чл. 414 от ГПК, ответницата е подала възражение, поради което „Д.С.Г.“ ЕООД е предявило иск за установяване на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на въззивно обжалване е дължимостта на претендираната неустойка в размер на 679 лв. и за сумата над уважената част от 82,54 лв. до общо търсените 275,16 лв. обезщетение за забавено изпълнение за периода от 22.05.2022 г. до 10.09.2024г.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. дело № 1 от 2009 г., ОСТК на ВКС, както и в съдебната практика, създадена след неговото приемане (Решение № 234 от 17.11.2016 г. по гр. д. № 1856/2016 г., III г. о. на ВКС), една клауза за неустойка е нищожна поради накърняване на добрите нрави, когато е уговорена извън присъщите обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се прави за всеки отделен случай към момента на сключването на договора. При възражение за нищожност на неустойка поради противоречието ѝ с добрите нрави съдът следва да се съобрази и с утвърдените в практиката на ВКС критерии: естеството на задължението, размерът на задълженията, които се обезпечават с неустойката, дали изпълнението е обезпечено с други правни способности, вид на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнените вреди, както и други фактори, произтичащи от спецификите на конкретния случай. Неустойката е нищожна поради накърняване на добрите нрави, когато е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора.

Константна е практиката, че при договорните правоотношения със сукцесивен (продължителен във времето) характер клаузата, даваща възможност за претендиране под формата на неустойка на всички оставащи вноски/такси до края на договора, след неговото прекратяване и след като е отпаднало насрещното задължение на кредитора да предоставя ползването на съответната вещ или услуга, е нищожна точно заради колизия с добрите нрави (вж. Решение № 193 от 09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г. и Решение № 110 от 21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г.).

В настоящия случай в чл. 8.1 от процесния договор се съдържа уговорка, че при прекратяване на същия поради причина у П. преди изтичане на срока, последният дължи заплащане на цялото възнаграждение, предвидено като цена на обучението за целия срок на договора, независимо от остатъка от този срок и обстоятелството, че Агенцията се освобождава за в бъдеще от

задълженията си по този договор. Така уговорената неустойка е в противоречие с добрите нрави, доколкото излиза извън присъщите ѝ функции, тъй като в този случай Агенцията (обучител) по прекратения договор претендира, че има право да получи имуществена облага в размер, който ищецът би получил, ако договорът не беше прекратен, като същевременно е освободен от изпълнение на своите задължения по договора. Последното създава значителна нееквивалентност в правоотношението между страните по същото, нарушава принципите за справедливост и недопускане на неоснователно обогатяване.

С оглед изложеното, въззивният съд намира, уговорената в чл. 8. 1. неустойка в размер на неплатените вноски от стойността на обучението излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и противоречи на добрите нрави, поради което е нищожна на основание [чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД](#). Това е така, тъй като след едностранното прекратяване на договора от страна на „Д.С.Г.“ ЕООД, то няма задължения да престира нищо повече, а би получило имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил и ако договорът не беше развален, без обаче да предоставя обучение, което води до неоснователно обогатяване и нарушава принципа на справедливост. Поради това предявеният установителен иск от „Д.С.Г.“ ЕООД против М. Л. К. за сумата от 679 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и предявеният иск над сумата от 82,54 лв. до претендирания размер от 275,16 лв.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че решението в обжалваната част е правилно и следва да бъде потвърдено.

Въззиваемата не е направила искане за разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 801/12.08.2025 г., постановено по гр. д. № 5529/2024 г. по описа на Районен съд - С.З..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____